

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania E. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt VI Ua [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 25 stycznia 2018 r. zmienił po rozpoznaniu apelacji organu rentowego od wyroku Sądu pierwszej instancji z dnia 3 sierpnia 2017 r. przyznającego wnioskodawczyni E. R. świadczenie rehabilitacyjne na okres 4 miesięcy od dnia 15 marca 2015 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie „o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od 28 marca 2015 roku”, oddalając apelację w pozostałym zakresie. Sąd drugiej instancji na podstawie łącznej opinii biegłych: neurologa i chirurga-ortopedy ocenił, że stan chorobowy wnioskodawczyni tylko „w okresie od dnia 15 marca 2015 r. do 27 marca 2015 r.” czynił ją niezdolną do prowadzenia pozarolniczej działalności handlowej, z pozytywnym rokowaniem odzyskania zdolności do jej wykonywania po tym okresie rehabilitacji, bez potrzeby przeprowadzania dowodu z przesłuchania

biegłej J. K.-S. wobec dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 3 k.p.).

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności „art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c., art. 286 k.p.k., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 286 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., jak też art. 386 § 1 k.p.c., jak też art. 381 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c.”. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona, „gdyż niedopuszczalne wydaje się przez Sąd na rzecz jednej ze stron - organu rentowego dopuszczanie na etapie postępowania odwoławczego dowodu z opinii innego biegłego i czynienie w oparciu o niego ustaleń faktycznych w sytuacji gdy przed Sądem I instancji organ rentowy nie zgłosił ani wniosku o powołanie innego biegłego ani zastrzeżenia co do oddalenia takiego wniosku, stosownie do treści art. 162 k.p.c., a nadto w treści apelacji wbrew normie z art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. nie wskazał, że powołanie takiego wniosku w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie było możliwe albo, że potrzeba powołania się na nie wynika później.”

Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania, w tym kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie z odwołania skarżącej od decyzji organu rentowego o odmowie przyznania jej świadczenia rehabilitacyjnego od 15 marca 2015 r. i z jej skargi kasacyjnej od wyroku Sądu drugiej instancji autor wniesionej skargi zobowiązany przez Sąd drugiej instancji do wskazania wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia oczywiście błędnie wyliczył ją w kwocie „ok. 30.000 zł” (k. 375 akt sądowych). Tymczasem z zaświadczenia pozwanego organu rentowego z dnia 15 stycznia 2016 r. o wypłaconych skarżącej zasiłkach z ubezpieczenia społecznego od 2913-06-07 do 2016-01-15 (k. 13 akt organu rentowego dot. wniosku o rentę z 5 stycznia 2016 r.) wynika, że najwyższa miesięczna wysokość spornego świadczenia rehabilitacyjnego wypłaconego do 14 marca 2015 r. wynosiła

1.745,30 zł. Ze względu na sporny okres świadczenia rehabilitacyjnego, które Sąd pierwszej instancji przyznał skarżącej na „okres 4 miesięcy od dnia 15 marca 2015 r.”, poddana weryfikacji prawidłowa rachunkowa wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia wynosiła nie więcej niż 4-krotność ówczesnej miesięcznej kwoty spornego świadczenia rehabilitacyjnego, tj. 6.981,20 zł (4x1.745,30 zł). Taka wartość nie sięgała kwoty dziesięciu tysięcy złotych przedmiotowo wymaganej do poddania wniesionej skargi merytorycznej kontroli kasacyjnej, dlatego wniesiona skarga okazała się przedmiotowo niedopuszczalna w rozumieniu art. 398² § 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., bez procesowej możliwości przyjęcia przedmiotowo niedopuszczalnej skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.